

Č. 306.

Úřednictvo: * Ministerstvo vnitra není oprávněno, aby v řízení o stížnosti, podané proti ustanovení hodnostního pořadí, ustanovilo stěžovateli na podkladě okolností později vzešlých samo v první instanci nové pořadí, stěžovateli ještě nepříznivější.

(Nález ze dne 21. ledna 1920 č. 399.)

Prejudikatura: viz nálezy ze dne 11. dubna 1919 č. 1719, sbírky č. 79, ze dne 7. května 1919 č. 2156, sbírky č. 98, ze dne 31. května 1919 č. 2632, sbírky č. 117 a ze dne 26. června 1919 č. 3223, sbírky č. 148.

Věc: Ladislav L. v Praze proti bývalému c. k. ministerstvu vnitra ve Vídni stran hodnostního pořadí.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: V seznamu hodnostního pořadí úředníků politických úřadů v Čechách vydaném dle stavu ze dne 31. prosince 1914 byl stěžovatel zařazen mezi úředníky osmé hodnostní třídy jako čtyřiatřicátý.

Z toho zařazení odvolal se stěžovatel k bývalému ministerstvu vnitra, jež naříkaným rozhodnutím zrušilo v odpor vzaté zařazení stěžovatelovo a nařídilo, aby stěžovatel byl zařazen mezi místodržitelského tajemníka Petra H. a vrchního okresního komisaře Pravoslava W., tedy jako čtyřicátý. Ministerstvo vnitra odůvodnilo své rozhodnutí tím, že rok 1914, pro který byl stěžovatel na základě usnesení kvalifikační komise ministerstva vnitra kvalifikován pravoplatně jako »méně odpovídající«, nemůže být připočítán pro časový postup, pročež také nemůže počítán být při určení služební doby v hodnostní třídě, kterážto doba je směrodatnou pro ustanovení služebního pořadí. Stěžovatel musí proto být tak považován, jakoby byl do VIII. hodnostní třídy postoupil teprve 4. července 1911, tudíž po Petru H.

Na toto rozhodnutí podal Ladislav L. dne 26. července 1918 stížnost u Vídeňského správního soudu, jenž o stížnosti zavedl předběžné řízení. Po převratu byly administrativní spisy postoupeny nejvyššímu správnímu soudu, jenž výlučně je povolán o této stížnosti rozhodovati.

Nejvyšší správní soud uvážil o stížnosti té takto:

Jak z administrativních spisů vysvítá, bylo hodnostní pořadí stěžovatelovo stanoveno se zřetelem na dvě okolnosti a sice jednak se zřetelem na nálezy disciplinární komise místodržitelství Pražského ze 7. listopadu 1901 čís. 16.608 pres., kterýmž byl stěžovatel, jenž tehdy byl okresním komisařem v Novém Bydžově, z trestu přeložen v stejné hodnosti na jiné místo se stejným platem s podotknutím, že nemá být zařazen v dosavadním svém pořadí hodnostním, nýbrž jako poslední v seznamu komisařů, a jinak se zřetelem na nálezy kvalifikační komise místodržitelství Pražského, potvrzený rozhodnutím kvalifikační komise bývalého ministra vnitra ve Vídni ze dne 23. května 1918 č. 10257 M. J., kterýmž byl stěžovatel pro rok 1914 kvalifikován jako »méně odpovídající.«

Vzhledem k prvnímu momentu (t. j. disciplinárnímu nálezu) byl stěžovatel zařazen druhou stolicí jako 24., poněvadž ze 23 úředníků jemu

předřazených mělo prvních 19 úředníků (Adolf N. až včetně Karel U.), jsouc jmenováno vzhledem k shora uvedenému disciplinárnímu nálezu dříve do VIII. třídy, delší dobu služební v osmé hodnostní třídě než stěžovatel, a 4 ostatní úředníci (Kamil H. až včetně Josef S.) měli sice stejnou dobu služební v osmé třídě jako stěžovatel, avšak následkem shora uvedeného disciplinárního nálezu předcházeli před stěžovatelem jako okresní komisaři.

Vzhledem ke druhému momentu (t. j. nálezu kvalifikační komise pro rok 1914) byl stěžovatel třetí stolicí zařazen jako 40., poněvadž po odečtení nepřipočítatelného roku 1914 byl stěžovatel, jenž byl 4. července 1910 povýšen do osmé třídy, pokládán tak, jakoby měl dne 31. prosince 1914 teprve 3 roky 5 měsíců a 27 dnů v VIII. třídě.

Pokud se týče zařazení na základě prvního momentu (t. j. disciplinárního nálezu z r. 1911), neformuloval stěžovatel námitku ani v písemní své stížnosti ani ústně při veřejném líčení a nemusil se tedy nejvyšší správní soud zabývatí otázkou správnosti zařazení stěžovatelova na základě disciplinárního nálezu z r. 1911.

Pokud se týče zařazení na základě kvalifikačního nálezu z r. 1914, namítá stěžovatel, že ministerstvo vnitra nebylo oprávněno v řízení o stěžovatelově odvolání podaném do pořadí na základě disciplinárního nálezu z r. 1911 určeného samo v první instanci ustanoviti nové pořadí stěžovateli ještě nepříznivější na podkladě kvalifikace z r. 1914, tedy na podkladě okolností později vzešlých.

Nejvyšší správní soud shledal tuto námitku důvodnou.

Postup, který žalovaný úřad zachoval při vydání naříkaného rozhodnutí, přiči se ustanovení § 39 zákona ze dne 25. ledna 1914 č. 15 ř. z., dle něhož seznam hodnostního pořadí sestaven býti má úřadem povolaným k vedení personálního stavu, v daném případě tudíž bývalým místodržitelstvím v Praze, a pak oznámen dotčenému úředníku, kterému přísluší právo podati stížnost do ustanovení hodnostního pořadí během 14 dnů k přednostovi centrálního úřadu. Tím, že žalovaný úřad tento zákonem předepsaný postup nedodržel, nýbrž sám v první instanci na základě nové skutkové podstaty ustanovil stěžovateli nové, jemu ještě nepříznivější pořadí, byl stěžovatel zkrácen o právo žádati přezkoumání pořadí jemu přiznaného v cestě instanční.

Slušelo proto naříkané rozhodnutí dle § 7 zákona o správním soudě zrušiti.

Č. 307.

Řízení před nejvyšším správním soudem: Nejvyššímu správnímu soudu náleží zkoumati pouze zákonnost, nikoli též účelnost naříkaného rozhodnutí neb opatření.

(Nález ze dne 22. ledna 1920 č. 7076/19.)

Věc: Společnost pro obchod s uhlím průmyslovým, spol. s r. o. v Praze, proti společnému bytovému úřadu v Praze o zabránění bytu.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Při prohlídce bytu, provedené dne 17. září 1919 bylo zjištěno, že byt Leopolda Kohna v Praze II. Krakovská ul. č. 9 sestává ze 3 pokojů s přísl., že ze dvou pokojů jsou zařízeny kanceláře, ostatní